

jeg for mit Vedkommende skulde i saa Henseende aldeles ikke have havt Noget at erindre imod, at man slet ikke i Lovforslaget var gaaet ind paa at opstille nogenformelt Betingelse for Bevillingernes Meddelelse. Hvad der i saa Henseende indeholdes i den første Paragraf, er imidlertid saa naturligt og selvfølgelig, at enhver Minister ganske vist vil tage de der nævnte Hensyn, og det er vistnok ogsaa Grunden til, at Indenrigsministeren ikke har formeent kraftigere at burde modsætte sig disse Bestemmelser's Optagelse i Paragrafen. At give Regler for, i hvilke Tilfælde saadanne Bevillinger skulde kunne tages tilbage, forekommer mig efter det hele Bevillingsvæsens Natur at være mindre nødvendigt. Vi kunne vistnok Alle, tiltrods for de værende Ministerier og Indenrigsministre, være forvisede om, at ingen Minister vil gjøre Brug af denne Berettigelse, uden at der er udøvet et virkelig Misbrug, saaledes f. Ex., hvis det Selskab, der oprindeligt var traadt op for at understøtte den trængende Befolkning, misbrugte sin Stilling til at gjøre frugtbare Agerforretninger for sig selv. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget, som det er kommet fra det andet Thing, til Vedtagelse af Thinget.

Christensen: Jeg skal blot med to Ord udtale, at jeg ganske slutter mig til, hvad de to sidste ærede Talere have anført, og navnlig har jeg ogsaa den Overbevisning, at der ingen Fare er ved at betro Ministeriet, hvad enten det saa bliver det ene eller det andet, den Myn- dighed, som Lovforslaget indeholder. Jeg troer, at der vindes Goder for de Folk, der trænge til saadanne Goder, og det vilde derfor være meget lyerligt, om vi ikke vilde imødekomme Forslaget. Jeg vil derhos tilføje, at det ikke blot er i Kjøbstæderne, at der findes Trang dertil, men at det i Sandhed ogsaa er paa Landet, hvor det desværre turde hende sig, at man paa ingen Maade staaer tilbage i at for- staae den Kunst at trække op og klæde af.

Indenrigsministeren: Jeg maa bede det ærede Thing at undskyldte, at jeg ikke har været tilstede ved Begyndelsen af Forhandlin- gerne; men efter de Ytringer, der ere faldne, medens jeg har været i Salen, maa jeg an-

tage, at Stemningen er for dette lille Lovfor- slag og for den Foranstaltning, som derved tilsigtes, og hvis Niemed navnlig er at under- støtte de Mænd, der for at hjælpe den træn- gende Befolkning agte at anvende deres Midler til Udlaan i mindre Summer. Jeg skal kun antyde, at den Forandring, der er foretaget i det andet Thing, nemlig den, at de Bevillinger, der her omtales, ikke skulde kunne gives enkelte Personer, kan jeg ikke ansee for helbig; thi det forekommer mig, at man kan tænke sig en saa- dan gavnlig Virksomhed for den trængende Befolkning ligesaavel udøvet af enkelte Per- soner som af større Foreninger eller Selskaber. Imidlertid antager jeg, at Lovforslaget, selv naar det bliver vedtaget, saaledes som det nu foreligger, vil udrette noget Godt, og jeg skal derfor, saafremt der ikke bliver stillet Ændrings- forslag i den af mig antydede Retning, ganske afviescere ved Udkastet, som det for Tiden er.

Besvarelse: Jeg maa bede den ærede For- samling undskyldte, at jeg ikke har været op- mærksom paa den Forandring, der er foregaaet ved Lovforslaget i det andet Thing; derved vil nemlig de af mig fremsatte Bemærkninger for Størstebelen falde bort. Denne Forandring gaaer jo ud paa, at den ved Lovens tilfagte Begunstigelse indskrænkes til saadanne Sel- skaber, hvis Formaal er at faae Renten af Udlaan mod haandsaaet Pant nedsat; der er altsaa opstillet visse Betingelser, som skulde være tilstede, for at Ministeren kan give saadanne Bevillinger. Derved falde naturligviis ogsaa de Betæneligheder bort, som jeg har gjort gjældende med Hensyn til den altfor alminde- lige Bemyndigelse til at give Bevilling. Jeg skal derfor heller ikke gaae videre ind paa den anden Side af Sagen, som ikke er bleven be- rørt af de ærede Talere, den nemlig, at saa- dannede Bevillinger ogsaa skulde kunne gives til dem, der udlaane Penge paa Varer. Efter den Forandring, der er foregaaet, troer jeg heller ikke, at noget Saadant vil kunne gaae ind under Lovudkastets § 1.

Da Ingen yderligere ønskede at høre sig, gif man til Afstemning, hvorved Sagens Overgang til anden Behandling vedtoges eenstemmig med 42 Stemmer.